

Šventosios Dvasios šventykla

Pagrindinė eilutė: "Argi nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla Šventosios Dvasios, kuri yra jumyse, kurią turite iš Dievo, ir jūs nesate savi?"

1 Korintiečiams 6, 19

***Pasirinkta Šventojo Rašto ištrauka:
1 Korintiečiams 6, 12-20***

Šiandienos pamokai cituojamos eilutės susijusios su amoralumu, apie kurį apaštalas Paulius sužinojo Korinto bažnyčioje. Jis rašė: "Jūsų puikybė nėra gera". (1 Korintiečiams 5, 6). Akivaizdu, kad jie didžiavosi savo klaidingu broliškos meilės jausmu, dėl kurio toleravo tokią būklę.

Vieno nusikaltėlio, į kurį Paulius atkreipė jų dėmesį, atveju jis nurodė, kad bažnyčia pašalintų tą asmenį iš savo bendruomenės. Paulius kalbėjo apie šį veiksma kaip apie "raugo" išvalymą iš jų tarpo. (2-7 eilutės). Raštuose raugas vartojamas kaip vienokios ar kitokios nuodėmės simbolis.

Tai, kad Viešpaties tautos susirinkime gali egzistuoti amoralumas, galbūt atrodo keista, bet ne taip, jei atsižvelgsime į kai kurių Korinto gyventojų, priėmusių Kristų ir prisijungusių prie Jo tautos, ankstesnius įpročius. Korinto gyventojai garbino pagonių dievus. Tarp jų buvo labai garbinamos graikų ir romėnų meilės deivės Afroditė ir Venera. Kadangi amoralumas greičiausiai buvo jų ankstesnio garbinimo dalis, kai kurie Korinto bažnyčios nariai iš pradžių į tai nežiūrėjo su tokia didele panieka, kaip turėjo. Tačiau tokia tolerancija visiškai prieštaravo Dievo valiai, ir Paulius ėmėsi drastiškų priemonių netvarkai ištaisyti.

Vis dėlto Paulius su meile pasisakė prieš blogį. Tai jis atskleidžia savo antrajame laiške Korinto bažnyčiai. (2 Korintiečiams 2,1-11). Paulius planavo aplankyti šiuos brolius ir nenorėjo, kad niekas nesugadintų šios progos džiaugsmo. Jis pagyrė bažnyčią už tai, kad ji ėmėsi veiksmų prieš skriaudėją, kuriuos jis ragino imtis. Jis taip pat atsižvelgė į tai, kad šis asmuo išmoko pamoką. Kad neužkrautų jam per didelio sielvarto, Paulius dabar pasiūlė bažnyčiai atleisti ir sugrąžinti jį į jų bendruomenę. Paulius paaiškino, kad jei bažnyčia imsis šių veiksmų, jis džiaugsis kartu su jais. Taigi matome, kad Paulius norėjo ne tik ištaisyti nusižengimą, bet ir kad nusižengusiajam būtų atleista ir jis būtų susigrąžintas.

Mūsų raktinėje eilutėje sakoma, kad kūnas yra "Šventosios Dvasios šventykla", kuri yra mumyse. Šventyklos buvo gerai žinomos senovės žmonėms, tiek žydams, tiek pagonims. Izraelyje jų šventykla, simboliškai tariant, buvo Dievo ir Jo tautos susitikimo vieta. Pamaldūs izraelitai į ją žiūrėjo kaip į šventą, šventą vietą, ir tikintieji tarp jų stengėsi ją tokią išlaikyti. Tačiau valdant nedoriams karaliams, šventykla buvo išniekinta dėl jos sienose įrengtų stabų garbinimo vietų.

Šventyklos simbolika Naujajame Testamente naudojama dvejopai. Pirmąjį randame šiandienos pamokoje, kurioje Paulius kiekvieno tikinčiojo kūną vadina "šventykla", Dievo buveine per Jo Šventąją Dvasią, kurią turime išlaikyti tyrą ir nesuteptą. Antrąjį šventyklos paveikslą pateikia apaštalas Petras. Jis rašė: "Ir jūs, kaip gyvieji akmenys, esate pastatyti į dvasinius namus". (1 Pt 2, 5). Čia apie kiekvieną pašvęstąjį tikintįjį kalbama ne kaip apie šventyklą, bet kaip apie akmenį, ruošiamą tapti dvasinių "namų" arba "šventyklos" dalimi Dievo karalystėje. - Hebrajams 3, 6; Efeziečiams 2, 19-22; Mato 6, 10